

Plou

No estic sola, però sóc incapaç de reconèixer qui seu davant meu. Aquest simple autobús, aparentment es veu gran des de fora, però ara les parets m'estan començant a asfixiar lentament. A l'exterior m'envolta tot un univers sense forma definida. Algú, en un intent desesperat intenta desentelar aquesta imatge. Inútil decisió. A l'instant la fredor de l'ambient l'ofega en un silenciós crit, sense donar l'elecció de destruir aquesta gèlida muralla. Sense que me n'adoni frego el vidre amb la mà i un calfred recorre tot el meu cos glaçant-me la respiració uns segons. De sobte noto que les gotetes del vidre es van fonent en mi. Em taral·legen una bella melodia que em transporta a un altre món. Potser només és el record de la meva infància que ja s'havia adormit, però m'és impossible ignorar-la. Em fa sentir fràgil i a la vegada indestructible, com si res pogués aturar-me. No vull caure en aquest son etern, però negar-m'hi no té cap sentit, ara ja no sóc jo qui decideix. De mica en mica em vaig confonent amb tot el que m'envolta. No sé que és el que m'està passant, però deixo de ser un sol "jo". Un tel d'aigua m'emboira la vista creant formes gelatinoses que m'espanten i em deixen atordida en aquest racó de l'autobús. També la veu se'm desfà al trobar una via per on escapar, els moviments es paralitzen quan intenten actuar. Crido en va, ja que ningú sembla adonar-se del que m'està passant. Però per què no em veuen? Sóc aquí mateix al seu costat, però dec ser invisible per les seves mirades que es perden en mars sense aigua. Tot el que tinc al meu voltant s'enfosqueix, però per fi aconseguixo veure clar el que fins ara només eren imaginacions fantasioses que no duien enlloc. Sense deixar escapar més el temps començo a moure'm. Em busco per tot el vidre, el que abans reflectia una imatge que ara s'ha tornat borrosa, intentant reajuntar tot el que un dia va ser el meu cos. Ara, com milions de gotetes més vaig fent el meu nou camí, amb l'única por de quedar oblidada sobre un simple terra fred i desconegut. Perdent la dignitat a cada centímetre que la gravetat em treu, a cada segon que queda enrere sense poder-lo fer immortal, sense cap opció d'aturar el temps i amb ell, el fatal destí que ningú és capaç de canviar. Em resigno a esperar l'últim impacte, l'últim esbós de mi, l'últim sentiment, ara trepitjat.

*Moments per somniar
(Eulàlia Carrillo Figuerola)*